

ты и най-послѣ полянк-тж; и пакъ обратно, кога ся отдалечява, испрѣвъ загубва лице-то на полянк-тж, послѣ полы-ты на планины-ты, послѣ срѣдж-тж, и най-послѣ връха. Причина на това явленіе не може бы друга токо облость-та на Земж-тж, на кождо нагрѣбена-та равнина испропада между виждано-то нѣчто и око-то на глѣдателя. Ако земя-та бѣше площь както $\alpha\beta$ (чрѣт. 3), явно е что планина $\alpha\phi\kappa$, отъ кождо за примѣръ ся отдалечяваме камъ $\epsilon\eta\mu\beta$ като си отійваме, щяше ся заглѣдва по-малкж по причинж на мѣрканіе-то; а щяхме иж глѣдаме отъ връха до полы-ты цѣлж доклѣ стигне толко си малка, чтото да не може вече да иж распознава око.

10. Тая сжща облость на Земж-тж (чрѣт. 2) е оная, която опира погляда ни, кога намѣрвани въ растворено мѣсто глѣдаме на-сждѣ, и образува около насъ единж кръгж, който въспира погляда ни да ся распространи по-надалечъ. Тоя кръгж ся нарича Оризонть, и може отъ еднж странж да ся распространява, а отъ другж да ся опира спорядъ наше-то положеніе или прѣмѣстваніе, на такъвъ начинж, чтото мы сме всякога въ центра му. Точка-та на Небо-то дѣто ся срѣща въ тоя центрж, и пада слѣдъ това на-право възъ главж-тж ни δ , наричяся Зенитж, а пакъ друга-та дѣто стои діаметрално ней — Надирж.

11. Друго второ доказателство за облость-тж на Земж-тж имаме прѣмѣстваніе-то, което на всичкы-ты звѣзды, и най-наче на Полярнж-тж (2), вижда пѣтникж отъ Сѣверж камъ Югж. На-истинж, ако той пристѣпа на-напрѣдъ камъ Сѣверж, вижда Полярнж-тж звѣздж да ся въздвига повыше отгорѣ на оризонта, и всякога това въздвиганіе става сра-нено съ пѣтя, когото той прави като напрѣднува; ако на-противъ пристѣпа камъ Югж, Полярна-га звѣзда ся снижява малко по малко, и ако той си послѣдва пѣтуваніе-то и настане до α , достигнува до края да иж не вижда вече. Отъ това второ 1-